

NICO

UN GOLÀS EN LA TEMPESTA

Estrella Polar

UN GOLÀS EN LA TEMPESTA

Estrella Polar

Estrella Polar
Col·lecció Els Piranyes del Futbol

Títol original: *Cañonazo en la tormenta*
© 2014, Adela Pérez Lladó

© de les il·lustracions de coberta i interior: Votric, 2015

© de la traducció: Adela Pérez Lladó, 2015

© d'aquesta edició: 2014, Grup Editorial 62, s.l.u.,
Estrella Polar, Pedro i Pons, 9-11, 08034 Barcelona.

Adaptació de la coberta: Tamara Sánchez
Primera edició: març de 2015

www.estrellapolar.cat
info@estrellapolar.cat

Impressió: Cachiman Gràfic, S. L.

Dipòsit legal: B. 3.367-2015

ISBN: 978-84-9057-708-0

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

ÍNDEx

1. L'Ivo té un problema	7
2. El Pla d'Estudis de la Mama	14
3. El detectiu Falcó	18
4. No pots posposar-ho més	24
5. Missió Palau	33
6. Futbol nocturn	38
7. L'arxifamós	
Campament Esportiu Especial	46
8. Les proves de l'Eva	53
9. Dorsal 10	60
10. Partit amistós 1	68
11. Fins aviat, Piranyes	75
12. La Casa Olímpica	80
13. Màxima Guerra	84
14. Els Llardosos	88

15. La Competició Educativa més absurda del món	97
16. El premi	105
17. Trampes	110
18. Operació braç	116
19. A mort	123
20. Un golàs en la tempesta	136
21. El retorn dels guerrers	145
22. Aquest és el meu equip.	149
23. Misteri resolt	157
24. Partit amistós 2	170
25. Hi ha coses que mai no canviaran	180

1

L'IVO té UN PROBLEMA

—Vinga, Nico, dispara!

La meva mare esperava, observant alternativament la pilota i el meu peu, intentant endevinar per on li arribaria el xut.

Sóc un expert en passades mil·limètriques, però també em considero molt bo llançant penals. I la meva mare sap que no tinc pietat.

—Vinga, dispara d'una vegada! —va protestar. Li és difícil esperar, sabeu? I després em diu a mi que tingui paciència!

Amb un moviment ràpid es va eixugar la suor del front, on se li havia quedat enganxat el serrell. Aprofitant aquell microsegon de descuit matern, vaig xutar. Un xut ben fort a l'esquerra amb tota la potència de les meves cames, que no és poca. Va entrar gairebé fregant el pal, amb un so increïble: xxxxxiuuu!

—Mira-te'l, que espavilat! —va protestar—. Has aprofitat que em picava el front!

—S'ha d'estar molt atent, no? Els petits detalls poden marcar la diferència! —li vaig contestar, orgullós del meu golàs.

—I d'on ho has tret tu, això? —va replicar, posant la pilota al punt de penal—. Em toca! Prepara't!

Ara estava jo a la porteria, llest per aturar un xut del mateix Zidane. No m'apassiona estar entre els pals, bàsicament perquè sóc un tio amb nervi i ne-

cessito moure'm, córrer, passar, segar, etcètera, ja sabeu què vull dir. Però, com qualsevol guillat pel futbol, he fet de porter moltíssimes vegades, sempre que ha calgut. Als duels a penals de diumenge a la tarda és absolutament necessari, i jo he participat en milions de duels.

La meva mare es va preparar, va fer veure que xutava... i no va xutar.

—Si amb això pretens despistar-me... —li vaig dir.

Ella va riure per sota el nas.

—Et fulminaré! —va bramar. I va clavar un xut a la bimba tan tremendament bestial que la va enviar... vés a saber on. Algun cop us he comentat que la meva mare té uns bessons ultrapotents? La pilota va desaparèixer igual que un projectil supersònic i va anar a parar a l'altra punta del parc.

—Sort que no era la Doni —va dir la meva mare fent una rialleta.

Me la vaig mirar com si l'adult fos jo en lloc d'ella:

—Doncs sí, molta sort. Perquè si arriba a ser la Doni no vull ni pensar com s'hagués posat el Lucas... I et toca anar a buscar-la!

Sense perdre el somriure, la meva mare va córrer a recollir la pilota. Quan va tornar, encara tenia ganes de venjança.

—Una altra ronda? —va preguntar.

—Si tens ganes de seguir perdent... —vaig dir, fent-me el gallet.

Abans que respongués, una veu coneguda va preguntar:

—Podem jugar?

Eren la Lisa i l'Eva, la bessona de l'Ivo.

—I tant! —va dir la meva mare—. Així li demostrarem que no és tan bo com es pensa!

Per mil targetes vermelles! Des de quan les mares critiquen públicament els seus fills? N'hauríem de parlar, del tema. Però primer pensava fer que s'empassés les seves paraules. I molts gols.

—Dos contra dos? —va proposar l'Eva—. Porter el primer que arribi, d'acord?

—Com? —va preguntar la Lisa, que no és gaire futbolera.

—Doncs això, que el primer de l'equip que pugui fer de porter quan el joc avança cap a la seva porteria, s'hi posa. Lisa, vas amb el Nico?

Ahà. Ni tan sols encolomant-me la Lisa aconse-

guirien guanyar-me. Sóc un expert en el dos contra dos, des de ben petit que jugo a futbol.

La meva mare va sacar i l'hi va passar a l'Eva. L'Eva va avançar, però jo vaig córrer cap a ella i la vaig atrapar en un tres i no res. Vaig intentar robar-li la pilota, i tot i que em va costar més del que em pensava —la bessona de l'Ivo es passava la pilota d'un peu a l'altre amb gran habilitat—, ho vaig aconseguir. Aleshores la meva mare se'm va llançar al damunt, però vaig ser més àgil que ella i em vaig esmunyir amb la bimba cap a la porteria. L'Eva va esprintar i va arribar just abans que jo,

mentre la meva mare m'atacava per l'esquena: no em quedava més remei que passar-l'hi a la Lisa. Quan la meva companya va tenir la pilota, va xutar... i la va enviar directa a les mans de l'Eva.

La bessona va sacar, passant-l'hi a la meva mare, i jo la vaig perseguir pel camp amb la intenció de pispar-li la cartera. Vam lluitar en un cos a cos fins que vaig aconseguir apoderar-me de la bimba i sortir corrents. Vaig canviar la direcció del joc i vaig avançar un altre cop cap al nostre objectiu, confiant que arribaria abans que la meva mare o l'Eva. Un gol i feina feta. Però l'Eva em va atrapar i em va bloquejar, jo em vaig girar a un costat i a l'altre; però aquella nena era una bona futbolista: tan empipadora com una mosca a l'estiu.

L'hi vaig passar a la Lisa per desempallegar-me de l'Eva. La pilota li va durar poquíssim; abans que la noia pogués pensar què fer-ne, la meva mare ja l'hi havia pres. L'hi va passar a l'Eva, que va arrencar cap a la nostra porteria. Vaig córrer per impedir el gol, però l'Eva va arriscar-se i, abans que jo arribés, va xutar de molt lluny. Va ser un xut perfecte. Jo vaig córrer com un boig, em vaig llançar i vaig aconseguir atrapar la pilota, en un punt on podria

haver estat la línia de gol, si en comptes d'un partit al parc hagués estat un enfrontament de veritat. O sigui que vam discutir si era gol o no ho era, i jo no vaig baixar del burro, ni l'Eva, i encara estariem allà discutint si la meva mare no hagués dit:

—Vinga, ja està bé. Algú té set?

Doncs en teníem tots, ves quina pregunta! Era primavera i el sol començava a escalfar. Vam deixar de discutir i vam acceptar l'oferiment.

Mentre m'acabava el suc i veia com se n'anaven la Lisa i l'Eva, ho vaig tenir clar. L'Ivo la Serp, dorsal 2 dels Piranyes, tenia un problema greu. Perquè l'Eva jugava molt bé. Quan arribés el moment, no em quedava cap dubte que passaria la prova per entrar al nostre equip.

